

Sprawa C-707/20**Streszczenie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym na podstawie art. 98 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości****Data wpływu:**

30 grudnia 2020 r.

Sąd odsyłający:

Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) (Zjednoczone Królestwo)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

29 grudnia 2020 r.

Strona wnosząca odwołanie:

Gallaher Limited

Druga strona postępowania:

The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

Przedmiot postępowania przed sądem krajowym

Podstawowym przedmiotem sporu w postępowaniu głównym jest kwestia, czy w następstwie szeregu transakcji zbycia dóbr niematerialnych i prawnych (udziałów i własności intelektualnej) w ramach grupy spółek, której spółki zależne mają siedziby w Zjednoczonym Królestwie (wówczas państwie członkowskim), w innym państwie członkowskim i w państwach trzecich, bezzwłoczny podatek od wyjścia nałożony na spółkę zależną z siedzibą w Zjednoczonym Królestwie, jako zbywającą te aktywa, w pierwszym przypadku, bezpośrednio na rzecz swojej spółki dominującej w innym państwie członkowskim, a w drugim przypadku, na rzecz spółki siostrzanej należącej w całości do jej spółki dominującej z siedzibą w Unii, musi zgodnie z prawem Unii obejmować możliwość odroczenia płatności takiego podatku, do czego spółka zależna z siedzibą w Zjednoczonym Królestwie byłaby uprawniona, gdyby pozostałe spółki grupy również miały siedzibę w Zjednoczonym Królestwie, tak aby zapewnić proporcjonalny środek zaradczy w odniesieniu do ograniczenia

swobody przedsiębiorczości i ewentualnie swobodnego przepływu kapitału i tym samym je uzasadnić. Jeżeli takie prawo do odroczenia istnieje, sąd odsyłający zwraca się o wyjaśnienie, w jaki sposób powinien określić charakter i zastosowanie tego prawa.

Przedmiot i podstawa prawna wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

Swoboda przedsiębiorczości i swobodny przepływ kapitału – Podatek od zysków kapitałowych pobierany od wewnątrzgrupowego przeniesienia udziałów i marek poza jurysdykcję podatkową państwa członkowskiego – Prawo do odroczenia płatności w przypadku krajowych spółek zależnych w ramach grup z siedzibą w kraju, ale nie w przypadku przeniesienia w ramach grup z siedzibą poza granicami kraju

Wniosek został złożony na mocy art. 267 TFUE.

Pytania prejudycjalne

- (1) Czy można powołać się na art. 63 TFUE w odniesieniu do przepisów krajowych, takich jak Group Transfer Rules (uregulowania dotyczące transferów w ramach grupy), które mają zastosowanie jedynie do grup spółek?
- (2) Jeśli nawet na art. 63 TFUE nie można się w sposób ogólniejszy powoływać w odniesieniu do Group Transfer Rules (uregulowań dotyczących transferów w ramach grupy), to czy jednak można powołać się na to postanowienie:
  - a) w odniesieniu do przepływów kapitału ze spółki dominującej będącej rezydentem w państwie członkowskim Unii do spółki zależnej będącej rezydentem w Szwajcarii, gdy spółka dominująca posiada 100% akcji (udziałów) zarówno w spółce zależnej będącej rezydentem w Szwajcarii, jak i w spółce zależnej będącej rezydentem w Zjednoczonym Królestwie, na którą podatek zostaje nałożony?
  - b) w odniesieniu do dokonania przepływu kapitału ze spółki w 100% zależnej będącej rezydentem w Zjednoczonym Królestwie do spółki w 100% zależnej będącej rezydentem w Szwajcarii należącej do tej samej spółki dominującej mającej siedzibę w jednym z państw członkowskich Unii Europejskiej, biorąc pod uwagę, że obie te spółki są spółkami siostrzanymi, a nie spółkami znajdującymi się w relacji spółka dominująca – spółka zależna?
- (3) Czy przepisy, takie jak Group Transfer Rules (uregulowania dotyczące transferów w ramach grupy), które nakładają natychmiastowe zobowiązanie podatkowe w przypadku przeniesienia aktywów ze spółki będącej rezydentem w Zjednoczonym Królestwie do spółki siostrzanej będącej rezydentem

w Szwajcarii (która nie prowadzi działalności handlowej w Zjednoczonym Królestwie poprzez stały zakład), w sytuacji gdy obie te spółki są spółkami zależnymi należącymi w całości do jednej spółki dominującej będącej rezydentem w innym państwie członkowskim – w okolicznościach, w których takie przeniesienie zostałyby dokonane na zasadzie neutralności podatkowej, gdyby spółka siostrzana również była rezydentem w Zjednoczonym Królestwie (lub prowadziła działalność handlową w Zjednoczonym Królestwie poprzez stały zakład) – stanowią ograniczenie swobody przedsiębiorczości spółki dominującej w rozumieniu art. 49 TFUE lub ewentualnie ograniczenie swobody przepływu kapitału w rozumieniu art. 63 TFUE?

(4) Jeśli można powołać się na art. 63 TFEU:

a) czy przeniesienie marek i związanych z nimi aktywów przez GL na JTISA za wynagrodzeniem, które miało odzwierciedlać wartość rynkową marek, stanowiło przepływ kapitału w rozumieniu art. 63 TFUE?

b) czy przepływy kapitału dokonywane przez JTIH do JTISA, jej spółki zależnej będącej rezydentem w Szwajcarii, stanowią inwestycje bezpośrednie w rozumieniu art. 64 TFUE?

c) zważywszy, że art. 64 TFUE ma zastosowanie jedynie do niektórych rodzajów przepływu kapitału, czy art. 64 TFUE może mieć zastosowanie w okolicznościach, w których przepływy kapitału mogą być zakwalifikowane zarówno jako inwestycje bezpośrednie (o których mowa w art. 64 TFUE), jak i jako inny rodzaj przepływu kapitału niewymieniony w art. 64 TFUE?

(5) Jeśli ograniczenie miało miejsce i jest bezsporne, że ograniczenie to było co do zasady uzasadnione nadrzędnymi względami interesu publicznego (a mianowicie koniecznością zachowania wyważonego rozdziału kompetencji podatkowych), czy ograniczenie to było konieczne i proporcjonalne w rozumieniu orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, w szczególności w sytuacji gdy dany podatnik zrealizował przychody z tytułu zbycia składnika aktywów równe pełnej wartości rynkowej tego składnika aktywów?

(6) Jeśli nastąpiło naruszenie swobody przedsiębiorczości lub prawa do swobodnego przepływu kapitału:

a) czy prawo Unii wymaga, aby przepisy krajowe były interpretowane lub niestosowane w sposób, który zapewnia GL możliwość odroczenia płatności podatku?

b) jeśli tak, to czy prawo Unii wymaga, aby przepisy krajowe były interpretowane lub niestosowane w sposób, który zapewnia GL możliwość odroczenia zapłaty podatku do momentu zbycia aktywów poza podgrupę, której spółką dominującą jest spółka będąca rezydentem w innym państwie członkowskim (tj. „na zasadzie

realizacji”) lub czy możliwość zapłaty podatku w ratach (tj. „na zasadzie ratalnej”) może stanowić proporcjonalny środek zaradczy?

- c) jeśli co do zasady możliwość zapłaty podatku w ratach może stanowić proporcjonalny środek zaradczy:
- i. czy jest tak jedynie w przypadku, gdy prawo krajowe zawierało taką możliwość w momencie zbycia aktywów, czy też jest zgodne z prawem Unii, aby taka możliwość została zapewniona w drodze środka zaradczego po zdarzeniu (mianowicie, aby sąd krajowy zapewnił taką możliwość po zdarzeniu poprzez zastosowanie wykładni zgodnej lub niestosowanie przepisów)?
  - ii. czy prawo Unii wymaga, aby sądy krajowe zapewniły środek zaradczy, który w możliwie najmniejszym stopniu ingeruje w daną swobodę wynikającą z prawa Unii, czy też wystarczy, aby sądy krajowe zapewniły środek zaradczy, który będąc proporcjonalnym, w możliwie najmniejszym stopniu odbiega od obowiązującego prawa krajowego?
  - iii. jaki okres spłaty rat jest konieczny?
  - iv. czy środek zaradczy obejmujący plan ratalny, w którym płatności stają się wymagalne przed datą ostatecznego rozstrzygnięcia kwestii spornych między stronami, jest sprzeczny z prawem Unii, tj. czy terminy płatności rat muszą być prospektywne?

Powołane przepisy prawa Unii

Artykuł 49 TFUE (swoboda przedsiębiorczości) oraz art. 63 i 64 TFUE (swoboda przepływu kapitału)

Powołane przepisy prawa krajowego

W przeciwieństwie do systemów innych państw członkowskich, w których wymaga się konsolidacji wyników podatkowych na poziomie spółki dominującej będącej rezydentem krajowym („zasada grupy podatkowej/konsolidacji podatkowej”), system podatkowy Zjednoczonego Królestwa opiera się na definicji grupy¹, która obejmuje wszystkie spółki, niezależnie od ich rezydencji, będące wspólną własnością i znajdujące się pod kontrolą głównej spółki grupy. Następnie stosuje się różne zasady podatkowe w odniesieniu do spółek w ramach tej grupy, które podlegają opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób prawnych.

¹ Artykuł 170 Taxation of Chargeable Gains Act 1992 (ustawy o opodatkowaniu zysków kapitałowych z 1992 r.) oraz rozdział 8 części 8 Corporation Tax Act 2009 (ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych z 2009 r.).

Każda z tych spółek zachowuje jednak autonomiczną „tożsamość” podatkową i podlega opodatkowaniu i określeniu wymiaru podatku na podstawie swoich indywidualnych zysków. Transfery wewnątrzgrupowe pomiędzy spółkami z siedzibą w Zjednoczonym Królestwie są uznawane na mocy prawa krajowego za neutralne pod względem podatkowym, niezależnie od faktycznie osiągniętego zysku kapitałowego². Zgodnie z brytyjskimi umowami o unikaniu podwójnego opodatkowania krajowy „podatek od wyjścia” jest stosowany, gdy podlegające opodatkowaniu aktywa opuszczają jurysdykcję podatkową Zjednoczonego Królestwa.

Artykuł 59 lit. D Taxes Management Act 1970 (ustawy o ordynacji podatkowej z 1970 r.) stanowi, że podatek dochodowy od osób prawnych za dany okres obrachunkowy jest płatny po 9 miesiącach od zakończenia tego okresu i zgodnie z art. 87 lit. A tej ustawy od tego momentu są naliczane odsetki.

Artykuł 2 European Communities Act 1972 (ustawy o Wspólnotach Europejskich z 1972 r.) wymaga, by wszystkie przepisy krajowe były interpretowane w sposób zapewniający ich zgodność z prawem Unii („wykładnia zgodna”) lub, jeśli nie jest to możliwe, by nie były stosowane.

Zwięzłe przedstawienie stanu faktycznego i postępowania głównego

- 1 Japan Tobacco Inc. („Grupa GT”) obejmuje globalną grupę spółek, której struktura opiera się na licznych pośrednich spółkach dominujących i zależnych spółkach siostrzanych z siedzibami w różnych krajach, zarówno w państwach członkowskich, jak i w krajach trzecich.
- 2 W 2011 r. spółka zależna (Gallaher Ltd; „GL”) będąca rezydentem w Zjednoczonym Królestwie, należąca do będącej rezydentem w Niderlandach (pośredniej) spółki dominującej (JT International Holding BV; „JTIH”), sprzedała własność intelektualną, w szczególności marki, jednej ze swoich spółek siostrzanych mających rezydencję w Szwajcarii (JT International SA; „JTISA”) po wartości rynkowej. Wartość ceny sprzedaży została przekazana szwajcarskiej spółce siostrzanej w formie pożyczki udzielonej przez niderlandzką spółkę dominującą. Cena sprzedaży otrzymana przez brytyjską spółkę siostrzaną została wypłacona, między innymi w postaci dywidendy, poprzez łańcuch pośrednich brytyjskich spółek dominujących/zależnych niderlandzkiej spółce dominującej.
- 3 W istocie w 2014 r. spółka zależna będąca rezydentem w Zjednoczonym Królestwie przeniosła całość udziałów w jednej ze swoich własnych spółek zależnych na rzecz spółki dominującej (pośredniej) będącej rezydentem w Niderlandach („zbycie z 2011 r.”).

² Artykuł 171 Taxation of Chargeable Gains Act 1992 (ustawy o opodatkowaniu zysków kapitałowych z 1992 r.) oraz art. 775 Corporation Tax Act 2009 (ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych z 2009 r.).

- 4 Bezsporne jest, że to względy handlowe, a nie zasadniczo unikanie opodatkowania leżały u podstaw przeniesienia przedmiotowych aktywów i polegały one na maksymalizacji wartości marki oraz uproszczeniu struktury grupy.
- 5 HMRC [Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs (organ podatkowy i celny, Zjednoczone Królestwo)] jest organem właściwym w sprawie administrowania podatkiem dochodowym od osób prawnych i jego poboru w Zjednoczonym Królestwie. Zgodnie z przepisami dotyczącymi podatku od wyścia w materii zysków kapitałowych i dochodów osiągniętych z przeniesienia aktywów poza jurysdykcję podatkową Zjednoczonego Królestwa HMRC wydał decyzje o częściowym zakończeniu postępowania w dniu 6 lutego 2018 r. w odniesieniu do marek, a w dniu 17 lipca 2018 r. w odniesieniu do udziałów, określając kwotę – natychmiastowo płatną – podlegającą opodatkowaniu zysków kapitałowych i dochodów naliczonych GL w rozpatrywanych latach obrotowych. GL odwołała się od tych decyzji do First-tier Tribunal (Tax Chamber) [sądu pierwszej instancji (izba podatkowa), Zjednoczone Królestwo], który orzekł, że decyzja w sprawie podatku od przeniesienia udziałów narusza prawo Unii, natomiast decyzja w sprawie podatku od przeniesienia marki tego nie czyni. Zarówno GL, jak i HMRC odwołały się od wyroku w zakresie podatku od przeniesienia marek i udziałów do Upper Tribunal (Tax & Chancery Chamber) [sądu wyższej instancji (izba podatkowa i kancelerska), Zjednoczone Królestwo] – sądu odsyłającego.

Zasadnicze argumenty stron w postępowaniu głównym

Czy miało miejsce ograniczenie swobodnego przepływu kapitału lub swobody przedsiębiorczości

- 6 Jeśli chodzi o zbycie udziałów w 2014 r., strony są zgodne co do tego, że spółka dominująca JTIH z siedzibą w Unii skorzystała ze swobody przedsiębiorczości, że istnieje różnica w traktowaniu spółki należącej do grupy z siedzibą w innym państwie członkowskim i krajowej spółki należącej grupy, a zatem że swoboda ta została ograniczona.
- 7 Jeżeli chodzi o zbycie marek w 2011 r., HMRC utrzymuje, że jedyną mającą zastosowanie swobodą jest swoboda przedsiębiorczości, wobec czego niezależne badanie odpowiednich przepisów w świetle swobodnego przepływu kapitału nie byłoby uzasadnione³. Organ ten podnosi, że swoboda przedsiębiorczości spółki dominującej z siedzibą w Unii nie jest ograniczona, ponieważ miejsce rezydencji lub przynależność państwowa wspólnej spółki dominującej nie ma znaczenia;

³ Wyrok C-196/04, Cadbury Schweppes plc i Cadbury Schweppes Overseas Ltd/Commissioners of Inland Revenue, pkt 32; wyrok Thin Cap, pkt 33, oraz wyrok C-35/11, Test Claimants in the FII Group Litigation/Commissioners of Inland Revenue i Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs („FII 2”).

przedmiotowe obciążenie powstaje w wyniku zbycia składnika aktywów przez spółkę zależną będącą rezydentem w Zjednoczonym Królestwie na rzecz spółki siostrzanej będącej rezydentem w państwie trzecim. GL twierdzi, że podatek od wyjścia czyni mniej atrakcyjnym korzystanie ze swobody przedsiębiorczości przez jej spółkę dominującą będącą rezydentem w innym kraju członkowskim. GL twierdzi alternatywnie, że prawo spółki dominującej będącej rezydentem w Niderlandach do swobodnego przepływu kapitału zostało również nieproporcjonalnie ograniczone. Na poparcie tego stanowiska spółka ta podnosi, że dla celów swobodnego przepływu kapitału nie jest konieczne, aby oba właściwe kontrolne pakiety akcji (udziałów) należących do spółki dominującej z siedzibą w Unii znajdowały się w państwach członkowskich. HMRC twierdzi, że nie ma ograniczenia w swobodnym przepływie kapitału, ponieważ brytyjska spółka zależna nie była traktowana mniej korzystnie ze względu na fakt, że jej pośrednia spółka dominująca miała siedzibę w Niderlandach. Podatek od wyjścia powstałby dokładnie w taki sam sposób, gdyby spółka dominująca z siedzibą w Niderlandach miała brytyjską przynależność państwową lub była rezydentem w Zjednoczonym Królestwie. HMRC twierdzi również, że sprzedaż aktywów handlowych, takich jak marki, nie stanowi przepływu kapitału w rozumieniu art. 63 TFUE, mimo że nie jest wymieniona w nomenklaturze dotyczącej przepływu kapitału⁴ jako inwestycje bezpośrednie.

Czy jakiegokolwiek ograniczenie jest uzasadnione

- 8 HMRC utrzymuje, że wszelkie ograniczenia są proporcjonalne i uzasadnione nadrzędnymi względami interesu publicznego, a mianowicie potrzebą zrównoważonego podziału kompetencji podatkowych. Organ ten podnosi, że niniejsza sprawa różni się od orzecznictwa Trybunału dotyczącego podatków od wyjścia, ponieważ na poziomie indywidualnej transakcji podlegającej opodatkowaniu zysk kapitałowy został rzeczywiście zrealizowany przez cesjonariusza, jako że otrzymał on całą wartość rynkową udziałów, co skutkuje tym, że nie powstaje problem pieniężny uzasadniający odroczenie podatku od wyjścia. Nie doszło ponadto do restrukturyzacji, lecz po prostu „zwykłego przeniesienia składnika aktywów z jednego podmiotu na drugi”. GL podnosi, że na poziomie grupy nie doszło do „znaczącej realizacji” zysku kapitałowego (tj. poprzez złożoną wewnątrzgrupową konfigurację finansową pożyczek zapewniających kwotę ceny umowy sprzedaży), tak że nie mają zastosowania przesłanki dotyczące przepływów pieniężnych leżące u podstaw orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości w sprawie konieczności uwzględnienia opcji odroczenia.

⁴ Załącznik I do dyrektywy Rady 88/361/EWG z dnia 24 czerwca 1988 r. w sprawie wykonania art. 67 Traktatu (Dz.U. 1988, L 178, s. 5).

Środek zaradczy

- 9 Strony spierają się również o to, jaki powinien być właściwy środek zaradczy, jeżeli nałożenie podatku od wyjścia stanowi nieuzasadnione ograniczenie, chociaż wysokość tego podatku nie jest kwestionowana przez strony. Na podstawie tego, że proporcjonalny środek zaradczy to taki, który w jak najmniejszym stopniu ingeruje w prawo krajowe, HMRC twierdzi, że płatność powinna zostać odroczone na zasadzie ratalnej. GL zasadniczo stoi na stanowisku, że proporcjonalny środek zaradczy to taki, który w najmniejszym możliwym stopniu ingeruje w prawo Unii, tj. w najmniejszym stopniu ogranicza naruszoną swobodę, a zatem płatność powinna być odroczone na zasadzie realizacji. HMRC podnosi, że odroczenie na zasadzie realizacji zagroziłoby skuteczności podatku od wyjścia, jako że bazowy składnik aktywów przestałby wtedy podlegać jego kompetencji podatkowej. HMRC twierdzi, że proporcjonalny byłby pięcioletni okres odroczenia płatności ratalnej, z odsetkami naliczanymi zgodnie ze zwykłą regulacją krajową. W omawianym przypadku, ze względu na skutek zawieszający postępowania krajowego, podatek byłby wymagalny bezzwłocznie, ponieważ od wystąpienia zdarzenia powodującego powstanie zobowiązania podatkowego upłynęło ponad pięć lat. W tym względzie GL utrzymuje, że okres ewentualnego odroczenia musi mieć charakter prospektywny, aby był skutecznym środkiem zaradczym, a zatem powinien rozpoczynać się od daty wydania ostatecznego wyroku w postępowaniu głównym.

Zwięzłe przedstawienie uzasadnienia wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

- 10 Pytanie w postępowaniu krajowym dotyczy tego, czy obciążenie podatkowe w związku ze zbyciem udziałów i marek, bez prawa do odroczenia płatności podatku, jest zgodne z prawem Unii, a konkretnie ze swobodą przedsiębiorczości o której mowa w art. 49 TFUE, w odniesieniu do obu zbyć, oraz dodatkowo z prawem do swobodnego przepływu kapitału, o którym mowa w art. 63 TFUE, w odniesieniu do zbycia marek. W przypadku sprzeczności z prawem Unii sąd odsyłający zwraca się z pytaniem, czy środkiem zaradczym powinna być zapłata podatku na zasadzie ratalnej czy na zasadzie realizacji.
- 11 Sąd odsyłający uważa, że nie istnieje żadna sprawa, która dotyczyłaby bezpośrednio przepisów przewidujących neutralne pod względem podatkowym traktowanie wewnątrzgrupowych transferów aktywów w sytuacji, gdy spółka będąca podatnikiem zrealizowała pełną wartość rynkową przy transferze. W tej sprawie występuje szereg wariantów stanu faktycznego, w odniesieniu do których w zasadny sposób możliwe jest reprezentowanie odmiennych poglądów na temat kwestii materialnych prawa Unii, które mają kluczowe znaczenie dla orzeczenia i mogą mieć zastosowanie poza szczególnymi okolicznościami faktycznymi dotyczącymi rozpatrywanej sprawy. Pytania 1–4 dotyczą wyłącznie przeniesienia marek, przede wszystkim w odniesieniu do swobody przepływu kapitału, a także wzajemnego oddziaływania między tą swobodą przepływu a swobodą

przedsiębiorczości (pytanie 3). Pytania 5 i 6 dotyczą proporcjonalności podatku od wyjścia w odniesieniu do obu przeniesień aktywów.

- 12 Nowość w odniesieniu do zbycia marek w 2011 r. polega na sytuacji trójstronnej, w której spółka dominująca twierdzi, że jej swoboda zakładania spółki zależnej w innym państwie członkowskim jest ograniczona przez podatek od wyjścia zastosowany do przeniesienia między taką spółką zależną a jedną z jej spółek siostrzanych, w sytuacji gdy obie spółki siostrzane są w całości własnością spółki dominującej. W oparciu o podejście bazujące na porównaniu okoliczności faktycznych zastosowane w wyroku C-418/07 należy stwierdzić, że bezzwłoczny podatek od wyjścia na podstawie przepisów krajowych przypuszczalnie co najmniej zmniejsza atrakcyjność korzystania ze swobody przedsiębiorczości przez spółkę dominującą będącą rezydentem w innym państwie członkowskim. Podnosi się, że do niniejszej sprawy ma zastosowanie wyrok Trybunału Sprawiedliwości C-524/04 „**Thin Cap**” (Test Claimants in the Thin Cap Group Litigation/Commissioners of Inland Revenue), w którym uznano, że swoboda przedsiębiorczości została ograniczona przez restrykcje w odliczaniu odsetek zarówno wtedy, gdy (1) pożyczki zostały udzielone przez mającą siedzibę w Unii spółkę dominującą spółki zależnej z siedzibą w Zjednoczonym Królestwie, jak i wtedy, gdy (2) pożyczki zostały udzielone przez inną spółkę zależną spółki dominującej z Unii. Jednakże na podstawie tego samego orzecznictwa można by przyjąć, że sytuacja faktyczna posiadania pakietu kontrolnego akcji (udziałów) nie decyduje o tym, która swoboda ma zastosowanie, lecz o tym, czy rozpatrywane przepisy prawne są ukierunkowane na stosunki w ramach grupy; przepisy ukierunkowane na grupę spółek dotyczą swobody przedsiębiorczości, a nie swobody przepływu kapitału.
- 13 Jeśli chodzi o to, czy „marki” są „kapitałem” dla celów przedmiotowej swobody przepływu, można je uznać za „zgromadzone aktywa” zgodnie z wykładnią Trybunału Sprawiedliwości zawartą w wyroku C-182/08⁵ lub za związane ze sprzedażą aktywów handlowych, a nie operacją finansową (wyrok w sprawach połączonych C-286/82 i C-26/83⁶).
- 14 Jeśli chodzi o proporcjonalność podatku od wyjścia, podniesiono, że między innymi w wyrokach C-371/10 „**National Grid**”, C-164/12 „**DMC**” i C-657/13 „**LabTec**” wskazano, że określenie przez państwo członkowskie kwoty podatku w chwili przeniesienia aktywów poza sieć podatkową tego państwa jest proporcjonalne, lecz natychmiastowe nałożenie podatku od wyjścia bez możliwości odroczenia jest nieproporcjonalne. Można jednak argumentować, że uzasadnienie odroczenia zawarte w dotychczasowym orzecznictwie, a mianowicie niekorzystne dla będącej podatnikiem spółki warunki przepływu środków

⁵ Wyżej wymieniony wyrok Glaxo Wellcome GmbH & Co. KG/Finanzamt München II, pkt 42, 43.

⁶ Graziana Luisi i Giuseppe Carbone/Ministero del Tesoro, pkt 20–22.

pieniężnych, nie ma zastosowania w niniejszym przypadku, ponieważ aktywa zostały zrealizowane według ich wartości rynkowej.

DOKUMENT ROBOCZY